

BORIS A. NOVAK

Zemljevid odsotnosti

(corona)*

1

Moj glas je prstan in ta spev zaroka.
Pod zakonikom zvezdnega lestenca,
ki je močnejši kakor mrzla senca
sodnikov, se združujem s tabo. Toka

stvari ne morejo ustaviti. Z oboka
snežijo listi. Znaki tega venca
ohranjajo teman spomin studenca.
A čas ni najin dom. Prosim, ne jokaj ...

Brez milosti tu vladajo postave
treh dimenzij. A onstran, kjer živiva,
ne seže meč ločitve, moč daljave ...

Vtkana sva v isto nit prediva.
Nič nimava, le sebe, ta vrhunec stave ...
Odsotnost je prisotna: tiho biva ...

* Corona (lat.: krona) je renesančna pesniška oblika, poljubno dolg ciklus sonetov, ki so medsebojno tematsko in formalno povezani. Iz corone se je razvil sonetni venec.

2

Odsotnost je prisotna. Tiho biva,
a kakor da je tukaj ni. Pokrājina
je, skrita čutom: strašna, lepa, bajna,
in celo onstran smrti čudno živa ...

Nevidna stran vseh barv je, srebrnosiva
resnica črne, modra gozdna lajna,
edina zemlja, ki bo večno najina
in kjer pred drugimi ne bova kriva ...

Prisotnost je začrtana z mejámi.
Odsotnost se začne, kjer čas umiva
minula bitja z ničem, v osami

spomina. Ali tam, kjer je tetiva
srca napeta v prihodnost ... Daj mi
jasmin polti, bodiva ranjena in živa ...

3

Jasmin polti: bodiva ranjena in živa,
drug drugemu prepad in gnezdo, klic in
odmev, bodiva, kar sva v resnici,
izvir in že izliv, drevo in njiva,

nebo in lok, skrivnost, vihar in griva! ...
Od nekdej si mi bližja kakor ptici
zrak. Naj poljubim dež na tvojih licih.
Kadar me ni, naj te moj glas obliva.

Obdajaš me, kot molk obdaja pesem.
Obdajaš me kot morje. Varnosti otoka
ti ne bom mogel níkdar dati. Pretresen

od smrtnosti, naj položim na tvoja boka
vso težo nežnosti, potrebne za ljubezen!
Igrajva se Boga pod zvezdami oboka! ...

4

Igrajva se Boga pod zvezdami oboka,
poslušajva vse pravljice telesa! ...
In moja koža, spremenjena v ušesa,
vpija tvojo zgodbo. Zid iz joka

je strašna cena za lepoto. Sloka
postava nepovabljenega gosta stresa
zapah spomina s sencami slovesa ...
A tvoja polt je dobra kakor moka.

Z objemi mesiva polnočni kruh
in jeva ga, še vročega. In pramen
tvojih las sveti čez slemenca rjuh

kot zadnja luč. Nasloni mi na rame
glavo. Skrijva se. Kajti jutro je izbruh ...
Darujem ti spomin iz krhkih znamenj.

5

Darujem ti spomin iz krhkih znamenj
jezika, ki ga ne razumeš, a ga
na koži čutiš. Vselej te premaga
pregosto grozdje teh glasov: kot kamen

se valjajo po ustih in kot plamen
sesajo ustnice. Naj ti bo blaga
pokrájina, postlana z zvenom. Praga
obzorja tu ne boš uzrla: same

planine in globeli, prst, ki jemlje,
grob ponikalnice ... Ti, hči ravnine
in morja, ki si vselej zrla temelje

neba, si tu zakleta sred tujine.
Na dláni péstuješ prgišče zemlje.
Angel dotika te učim dvojine.

6

Angel dotika te učim dvojine.
Poslušaj dušo kozmosa, ki seje
pomen povsod, kjer čas ukrivlja veje.
Polaganje dlani je hram bližine.

Od tod izvira jezik: iz tišine
objema. Veter časa kruto veje
skoz liste knjig, da bi izbrisal meje
le s pesmijo zgrajene domovine.

Ime dežele je neznano: vodo-
ravno tu ni zadosti zgodovine.
Ta zgodba je navpična: glej, pod svodom

iz zvezd se venomer začne in zgine
na dnu srca, kjer strah duši svobodo ...
Milujem te z drugačnostjo miline ...

7

Milujem te z drugačnostjo miline.
Rojena si pod mlinom, ki ga več
ni. Rasla si v gozdu, ki šumeč
obkroža vas, ki je več ni. Edine

oči, ki hranijo odblesk topline,
ki je več ni, so tvoje. Izmed vseh nesreč
pa je najhujša biti nem. Na smrt molčeč.
Beseda se srca dotakne, in ne

meč ... Vzeli so ti svet, ki ga zapiši.
Tako boš ohranila tihi plamen,
ki ga več ni, v stari, lepi hiši,

ki od nje ni ostal več niti kamen.
In lišček se že spušča na pepel v niši.
In poljubljam te na veke

vekov, amen

8

In poljubljam te na veke vekov: amen
Je vrtnica le smrtnica? Zakaj vrtnar
trenutkov bere svet? Zakaj svečar
spomina rad ugasne svetel plamen?

Zakaj kipar ljubezni skrije tvoje rame
s krpami jutra? Zakaj ti slikar
luči nariše senco? Zakaj gospodar
dni skrajša vsako noč in te, še spečo, vzame?

Zakaj te moj dotik na smrt odmika?
Zakaj ne znam pričarati otoka?
Zakaj je vse, kar mi ostaja, slika?

Zakaj me zebe, če te ni? Ne jokaj.
Svet naju je izgnal v ris jezika.
Moj glas je prstan in ta spev zaroka.

9 "PESEM, TRIKRAT PÉTA"

Moj glas je prstan in ta spev zaroka.
Odsotnost je prisotna: tiho biva
Jasmin polti. Bodiva ranjena in živa,
Igrajva se Boga pod zvezdami oboka! ...

Darujem ti spomin iz krhkih znamenj.
Angel dotika te učim dvojine:
Milujem te z drugačnostjo miline
In poljubljam te na veke

vekov, amen